Estera Bălan
Oglinzile Oazei

Editura Aureo – Oradea 2017

AVENTURA SINELUI

Dindărătul fiecărei umbre se arată un suflet, dindărătul fiecărei şoapte se arată un cuvânt, rostirea cuvântului dă bătăi de cap ecoului.Sufletul este un fluviu cu posibile urcări şi coborâşuri prin albia existenţială a fiecărui individ.Individul îşi plimbă pe deasupra şi pe dedesubtul umbrei dramele, dar mai ales meşteşugul de a trişa dramele.În această categorie de indivizi mă simt obligat de contextul scrierilor sale să o includ şi pe prietena mea de suflet, poeta ESTERA (COLESNIUC) BĂLAN.Meşteşugul autoarei îmi dă libertatea de a incita cititorul la lecturarea cu sufletul şi cu mintea, a versurilor semnate de domnia sa.Iată un exemplu:”Lebedele ne chemau de sus/În tăceri,cu salbe de ninsori/Lăcrimau pe harpe şi viori/Albatroşi în palid strai de-apus” (Rondel marin). Câştigătoare a premiului I (2007)şi a premiului II (2017) a Festivalului Internaţional de creaţie literară „Paşii profetului” – organizat de A.N.R. Oradea, gestionat de subsemnatul, in XXVI de ediţii, îndrăznesc să afirm că ESTERA (COLESNIUC) BĂLAN este clădită în totalitate din cărămizi dăltuite în poezie, care aşezate cu răbdare, pot construi o casă în care să-şi adăpostească sufletul autoarea.Vă voi da pildă următorul citat:”Eram o amforă de poezie/Ce răcorea privirea ta fierbinte/Când culegeai luceferi din tărie/Să-i încrustezi în vara din cuvinte”{Anotimpurile dragostei}.Desigur că nu e de neglijat faptul că şi VALENTIN, soţul ESTEREI, este un mare consumator de poezie, şi în aceeaşi măsură şi creatorul ei, realizând acest volum în tandem.Iată un minunat exemplu de curgere din sine spre sine a poeziei,frumoasa clepsidră a sufletelor curgând din ESTERA spre VALENTIN şi invers prin cuvânt:”Iubirea ta la mână mi-e brăţară/Pe umăr capul meu îţi e pecete/În miroznele de fructe şi seară/Eu îţi dezmierd tăcerile din plete/Când cucul cântă clipei care zboară/Din cuibul ornicului de perete.”{Cântarea cântărilor}.Dăltuind în cuvinte vise, devii făuritor de vise, iar eu cred cu tărie că aceasta e menirea poetului – să fericească cititorul cu poezia sa.”OGLINZILE OAZEI”este aventura desprinderii sinelui de bucuriile lumeşti spre împlinirea bucuriilor lăuntrice (sufleteşti) prin

cuvânt.

GHEORGHE VIDICAN

Acrostih

Valuri de acorduri, din Epitalam,
Alintă-n poet un vad nestemat.
Lira-i soarbe gândul neîntinat-Elixir al unui poem de alean.
Năiada visând la magul peregrin,
Tandră, atinge note de mister,
Intonând în ghame de adevăr
Nupţiale armonii din Lohengrin.

Rondel marin

Lăcrimau pe harpe şi viori,
Albatroşi în palid strai de-apus
Când şoptirea mării ne-a sedus
Cu un vals de taine şi fiori.
Lebedele ne chemau de sus,
În tăceri, cu salbe de ninsori.
Lăcrimau pe harpe şi viori
Albatroşi în palid strai de-apus.
Pe nisipul brodat cu alge,
Paşii se ştergeau aşa uşor…
Valuri, cânt de păsări, catarge,
Sărutând ţărmul poemelor,
Lăcrimau pe harpe şi viori.

Rondel alpin

Cu privirea-n oglinzi de safir,
Moş Pin în odăjdii alpestre
Şi smaralde prinse-n patrafir,
Tămâia prăpăstii şi creste.
Înşira mătănii de Ofir
Pe barba lui ninsă, pe plete,
Cu privirea-n oglinzi de safir,
Moş Pin în odăjdii alpestre.
Psalmodia pe corzi de Zefir
În ceas liturgic de vecernii,
Dar în clopot bătu un satâr
Şi-a-ngenunchiat în faptul iernii,
Cu privirean oglinzi de safir.

Rondelul oazei
Unde se pleacă floarea de tei
S-asculte şoapte de samovar,
Unde razele lunii tresar
De vâlvătăile muşcatei-Se aşterne oaza liniştei
Sub tropot domol de roib sprinţar,
Unde se pleacă floarea de tei,
S-asculte şoapte de samovar.
E azima şi vinul crâmpei
De iubire veche-n doruri noi,
Izvoare calde, doinite ploi
Se varsă în albia clipei,
Unde se pleacă floarea de tei.
Rondelul deşertului
Sufla sălbatic vânt deşertic
Prin coame de dune impare.
Un prelat hoinărind călare,
Rătăcise drumul ascetic.
Iubirea – nălucă din zare,
Îi strunea cămila concentric.
Sufla sălbatic vânt deşertic
Prin coame de dune impare.
O fată îl chema angelic
În grădina ei de trandafiri.
Nisipul îi părea feeric
Şi prin pravile din mănăstiri,
Sufla sălbatic vânt deşertic.
Rondelul clipei
Un crai cu hlamidă de pluş
Apare noaptea în odaie
Când ochii de stele bălaie
Clipesc somnoroşi în culcuş.
Cu reverenţe se îndoaie
În ritmuri de dans jucăuş.
Un crai cu hlamidă de pluş,
Apare noaptea în odaie.
Şi-n zori când al zilei arcuş
Ale vieţii corzi încovoaie,

Cu aria clipei pe-o foaie
Dispare-n astralul urcuş – Un crai cu hlamidă de pluş.
Rondelul copilăriei
Când te rechem din rouă şi din zori,
Pe umbrele din crânguri şi poiene
Se-aşează Feţi- Frumoşi şi Cosânzene
Şi-un curcubeu, pe lacrimi de cocori.
Fluturi zglobii mă sărută pe gene – Atrase de zări, zburătoare flori,
Când te rechem din rouă şi din zori
Pe umbrele din crânguri şi poiene.
Zâmbeşte galeş, cu breton de nori,
Luna, printre crengi de cireş înflorit,
Inocenţei unui copil adormit.
Dar mă-mpresoară ceţuri, uneori
Când te rechem din rouă şi din zori.
Rondelul florii de cais
Plângea lumina stelară
Pe obrazul florii de cais.
Tu erai un Orion în vis,
Eu umbră de stea polară.
Zbor rănit cu un ciob de abis,
Însângerând o chitară.
Plângea lumina stelară
Pe obrazul florii de cais.
Rezonând avea să doară,
Disonanţa-n ramuri de cais
Şi plesnind un mugure proscris
De iubirea selenară
Plângea lumina stelară…
Rondelul bobului de grâu
Un imn pentru bobul ucis
Îngână visele pâinii.
Picură geana luminii
Linişte pe zborul prescris.
Îmi trec degetele mâinii
Prin părul verii blond închis.
Un imn pentru bobul ucis

Îngână visele pâinii.
Fuioare de jar au încins
Rubine pe frunte de timp.
Iubirea se mistuie-n nimb
Şi îngerii-n lire-au aprins
Un imn pentru bobul ucis.
Rondelul unui creion
Un fragil creion de grafit
Visează, în nopţi de lumină,
Că îi arde logos în mină
Ca focu-n altar primenit.
Iar scrisu-i topaz şi verbină –
Colan sideral mult râvnit.
Un fragil creion de grafit
Visează în nopţi de lumină.
Şi zboru-i plutire-n zenit,
Răsar Heruvimi să îl ţină.
Alin într-o mână divină
Îşi află ca rob dezrobit,
Un fragil creion de grafit.
Rondelul colind
Picură luna argint din făclie,
Aripi de colind se înalţă solemn.
Respiră brazii smirnă şi tămâie
Pe cărările ce duc la Betleem.
Licăre în noapte o stea târzie-
Din raze ne cioplim toiag şi îndemn.
Picură luna argint din făclie,
Aripi de colind se înalţă solemn.
Suntem şi magi şi păstori din câmpie,
Arhangheli se-nchină la al vremii semn.
Sclipesc coroane de aur în paie,
Regele are tron o iesle de lemn.
Picură luna argint din văpaie.
Rondelul Învierii
Se prăvăleau torente de viaţă
Pe sclipiri de luceferi şi îngeri.
Femei, clătinând miruri şi plângeri,

Stins se profilau pe dimineaţă.
Îşi sfâşia de jale palmieri,
Ghetsimani în spasme de verdeaţă.
Se prăvăleau torente de viaţă
Pe sclipiri de luceferi şi îngeri.
Surpând porţi de tenebre şi gheaţă,
Hristos lansă lumina-n necuprins –
Fulger din învierea-i măreaţă,
Iar peste pumnul iubirii străpuns
Se prăvăleau torente de viaţă.
Rondel de cenuşă
Să nu-mi daţi vreun rest de la iubire-
Mi-ar părea aşa de indecent,
Când roze aştern peste prezent
Şi trecut cenuşă de jertfire!
Nu-mi ştirbiţi carate din cuvânt –
Mi-l lăsaţi în turnul de-nfrăţire!
Să nu-mi daţi vreun rest de la iubire –
Mi-ar părea aşa de indecent!
Să nu-mi smulgeţi aşchia din fire –
Curcubeul meu nu-i de sihastru!
Fie-mi gestul caldă răcorire –
Mir de Nard în vas de alabastru.
Să nu-mi daţi vreun rest de la iubire!
Anotimpurile dragostei
Nepieritor buchet, umplând sipetul
Uitat de clipe-n dorurile mele,
De liliac ce-şi reflecta concretul
În ceşti de contemplări prin cafenele.
Eram o amforă de poezie
Ce răcorea privirea ta fierbinte,
Când culegeai luceferi din tărie
Să-i încrustezi în vara din cuvinte.
Într-o oglindă a fluviului astral
Ne cufundăm în unde de candoare,
Iluminaţi de-un flux autumnal
Din frunza stelei noastre călătoare.
Mestecenii sub poleiri de lună

Ne vor servi din ramuri argintate
Muguri brumaţi de celestă odihnă,
La cinele tăcerii îngheţate.
Cântec
Când primăvara aduce prinos,
Cu jertfiri şi înnoiri pe altare,
Eu în tine înmuguresc frumos –
Un sărut ce arde în felinare.
Te chem în şoapta din templul străvechi
Să îngenunchem tăcerea în cuvânt,
Să curgem în dorul primei perechi,
Ascultând cântările orgii de vânt.
Anonimat
Ast'noapte m-au răpit sonete din liceu
Şi m-au condus o stea şi-un albatros, în vis.
Nu ştiu – poetul erai tu sau eram eu
Sau anonim al unui colţ de paradis.
Orizontul avea nuanţe sângerii –
Se pare că o inimă plângea-n lumini
Ori poate îşi înţepară trandafirii
Călcâiele în vreun sărut retras în spini.
Marea agita-n scânteietoare unde
Ceva, parcă, sustras din al iubirii joc –
Nu vedeam-cântar care zvâcnea secunde
Sau, poate, clepsidră cu talere de foc.
Spre zi se adunase parcul la concert,
Mierle se etalau în loje purpurii.
În aburi de cafea şi briză din sonet
M-am trezit având pe buze gustul verii.
EPILOG
Să mă ţii de mână ca noaptea de lesă
Când ochii toamnei vor jeli în aversă
Iar verdele căutând un dulce alin,
Va stinge, în palmă,al frunzei suspin.
Zdrobită, dorinţa se scurge-n potire,
Apune în păsări ecou de iubire.
Mi-e liniştea umbră căzută sub pleoape,
Strânge-mă în braţe de tine aproape!

Se ascunde în pumn un zvon de final,
Sărutul se sparge în ţăndări de mal.
Tărâmul din mine în ton hibernal
Mă va duce-n calmul altui areal.
Cumpăna zilei
Scot ciuturi auroră din fântâne
Să o răstoarne-n lacrima candorii.
Balsamul luminii picură zorii
Pe-un zâmbet de crin ivit în ruine.
Frântă, amiaza în gheara vâltorii
Ascultă neguri urcând din genune,
În ritmul unui clopot de cărbune,
Ca-n arse mănăstiri din vechi istorii.
Curge amurgu-n pâraie senine,
Cad piersici coapte peste spovedanii.
Îmi umplu sânul cu linişti şi danii
Şi le aşez în sfeşnic pentru tine.
Să îl aprinzi în umbra înserării!
Lumina-i caldă ne-nvelească bine
Pe suflet, pentru somnul care vine
În marea noapte a însingurării.
Cules
Ecoul verii se îneacă în fum,
Codrul dă zvonuri de verde amurgit.
Îşi lustruieşte agatele în drum
Măceşul, cu daltă de vânt îmblânzit.
Un gutui se pleacă cu rod pârguit
Să îmi îmbete cu arome versul.
Poemul în Val este fără sfârşit –
Doamne te-aş ruga să amâi culesul.
Iar mai târziu, când cerul o să cearnă
Zăpezi polare şi gânduri de înnopt,
Păstrează-ne în palme! Peste iarnă
Treneze miresmele timpului copt.
Nuntă
Miri pătrunşi de miezul tainei sfinte –
Strugurii s-au contopit în vii.
Brumar, vrednic preot şi părinte,

Le-a clădit castel de armonii.
Noi i-am cununat în templul toamnei,
Într-un rit edenic şi regal.
Lăcrimau tămâie arse cetini
Pe altarul nunţii, de opal.
Râu de-ambrozii a curs în pocale,
Pat de chihlimbar sub nuci răzleţi.
A înnobilat întreaga vale
Vraja acelei nunţi de poeţi.
Monologul unei flori
(Micului Prinţ)
Îmi ard petale-n spuza aşteptării,
Fluturii dorm pe umbra-nstrăinării.
Doare amurgul de oaie-ncolţită,
Mai bine-i să fii o vulpe-mblânzită.
Pe-nserarea unui baobab avar
Un şarpe se încolăceşte-n coşmar.
Se aude răget de sălbăticiuni –
Am spinii fragili pentru tigrii haini.
N-aş vrea să mă plec înspre rădăcină
Până Prinţul meu nu o să revină-
Să ne-nveţe fluturi Marşul triumfal
Cât clepsidra cerne actul nefinal.
Balada lunii
Distinsa crăiasă a nopţii
Privea în grădina de flori,
Absentă la semnele sorţii,
Spre stratul de crini şi bujori.
Şoptiri deslușea maiestoasa –
Că un purpuriu crin rotat,
Ar vrea să îi fie mireasă-
O lună cu sclipet înalt.
Într-o solară armonie,
Un altul se topea-n descânt,
Râvnind ca soaţă să îi fie
Selena cu chip de argint.
Dar unul cu zâmbet sfielnic,
Cu suspin de miruri crăieşti,

Şi-acoperea trupul himeric
Cu pale aripi îngereşti.
Regina se uita uimită
La farmecul lui inocent,
Lăsându-i gingaş pe aripă
Un fior de rază fervent.
Noaptea îi cuprinse în zidul
Versurilor de baladă,
Nebăgând de seamă că vântul
Deschidea porţi spre livadă,
Spre păduri, spre bălţi şi fâneaţă,
Că rivalii fugeau din rând,
Stacojii sau palizi la faţă,
În lacrimă luna strângând.
Oraţie de soare
Ninsori de crizanteme vor aşterne
Traverse moi pe săniile noastre,
Oprite-n valea tainelor sihastre,
Sub troienirea liniştii perene.
În deal, abia va fumega hogeagul,
Cădelniţând din jarul unui nume.
Nepăsători, pe stingerea de urme,
Alţi pelerini vor coborî drumeagul.
Dar când crenelul norilor albaştri
Va strecura oraţia de soare,
Ne-om preschimba în codri de răcoare,
Cu toporaşi în umbre de jugaştri.
Candelă
Suspinul trezirii livezilor presimţi
În copacii aţipiţi sub giulgiuri de sfinţi.
Vezi aripi de fiori întinse pe cântări
Şi peste doruri ce scrutează depărtări.
Când asculţi rapsodia florilor de mai,
Interpretată de al rozelor alai,
Strângi în căuşul palmelor miros de cer
Şi-l torni în cupa vreunui suflet mai stingher.
Îmi ştii gustul de pelin dintr-o privire
Rătăcită-n mărăcini de amăgire.

Nu-s pustiită-n toamne ce mă desfrunzesc –
Ţinută-n degete de raze, înverzesc –
Când şoapte de roua mă înfloresc mănunchi
Sub neaua unui gând aplecat pe genunchi,
Ce-n sanctuarul vremii aşteaptă să-i dai,
Pentru paşii umbriţi, o candelă de rai.
Sonet – Rugul nestins
Mirosea a verde şi-a sărut de ploi
Şi a zâmbet de curcubeu reaprins.
Căddeau fluturi mătăsoşi sub un măr nins
Într-un leagăn de cânt adus din zăvoi.
Răsunau corale în cerul întins
Cu viole, violoncel şi oboi
Sau, poate, duetul iubirii din noi
Înălţa în pustie rugul nestins.
În imensităţi albastre de cobalt
Raze apuneau pe semne de mirări.
Mirajul se-ntindea mereu mai înalt
Şi adânc, sub foşnetul lunii din zări.
Dragostea noastră, sculptată-n bazalt,
Germina fiorii primei desfătări.
Cântarea cântărilor
Penel de-april a şters tonurile reci,
În vii văzduhul se înmiresmează.
Mirii aşteptări îşi înveşmântează
Cu ploi de petale-n reavăne poteci.
Licăre-n lacrimi jurământ pentru veci,
Porumbeii în şoapte se curtează,
Munţii dragostei în cânturi vibrează,
Auzi crini suspinând, prin văi dacă treci.
Iubirea ta la mână mi-e brăţară,
Pe umăr, capul meu îţi e pecete.
În miroznele de fructe şi seară
Eu îţi dezmierd tăcerile din plete,
Când cucul cântă clipei care zboară
Din cuibul ornicului de perete.
Naiul
Îşi aşează flori de gheaţă, în fereşti,

Diademe de amurg împurpurat.
Iar ajunul, de colind înfiorat,
Își durează citadelă de povești.
Toarce lin pisoiul alb catifelat
Caierul de amintiri copilărești.
Răsar anemone în mustul din cești
Și primăveri în al iubirii regat.
Podgorii de dor amețesc cu miros
Fluturi diafani de șoapte gentile.
Zefirul adie în câmp de prinos
Și-un freamăt cules din vis de zambile
Din naiul simțirii curge unduios,
Înspre eternitatea unei zile.
Rădăcini
Ce magie a deghizat copacii,
De par lebede într-un balet pe cer
Ce alunecă pe-o pârtie de ger?
A pus pe lac nuferi sub somn de sălcii?
S-a auzit în văi goarnă de înger,
De și-au lăsat pe deal oi albe bacii
Și pulbere diamantină magii
Pe ogradă și-n unghere de mister?
E feeric ca în basmul cu pitici –
Păcat că mi-am pierdut povestitorul...
Singur Crivățul, în jurul casei mici,
Mai scârțâie zăpada și zăvorul.
Șuieră în cuiburi din bătrânii nuci
De se-nfioară-n rădăcini izvorul.
Însingurare
Un vânt melancolic scânceşte-n scaieți,
Șoaptele-nserează în praf nisipiu.
Cornul vremii sună pe un ton târziu,
Murmură apatici merii pădureți.
Straniu cor ce-animă cântul cenușiu,
Dincolo de ușa casei, de pereți,
Și sparge oglinda stearpă-a unei vieți,
Iubind în deșertul crud un țipăt viu.
Din cămin, pe o cămașă cu arnici,

Scapătă lumini cu geamăt dintr-un ciot
Ca în pumnul strâns un cuib de licurici.
Şi-un vulcan de-alean, încă nestins de tot,
Varsă lava-nsingurării, ca un brici –
Brăzdând faţa aşteptării fără rost.
Deşertăciune
Farul nopţii cheamă fluturi de absurd-
Îi aud de aşteptări izbindu-se,
Cu sărut de cucută lipindu-se
De priviri ce-mbracă al speranţei nud.
Trasează traiectorii imprecise
Pe tăceri rănite de un vaier surd,
Pun pe al deşertăciunii zâmbet crud
Evantai gravat cu zboruri proscrise.
Într-un joc bizar se aştern la pânda
Lângă izvorul lunii din oglindă,
Să-i soarbă vraja şi înfiorarea,
Dar când ecou picură paşii ce vin
Şi-aprind policandre zorii pe senin
Pier umbrele-n eter, cu înnoptarea.